Aga keik nisugguſed kaubad peawad Kohtuſt ſama kinnitud. Ja teiſt wiſi ei woi tallopoeg mitte ihhalda, et Maad temma on.

Ei olle mo melegi tulnud muudſugguſt mõttelda, ütles üks wanna perremees, kes ſedda kulis; ſeſt näme allati, kuida Perre-piddajad ka-uwad ja tullewad — ikka ma jääb Moiſa pärralt. Lodama ſepärraſt agga Jummala peäle, ja katſume temma Sanna möda ellada, et tullew Seiſus meid wallatumaks ei te, ja wallatus ei petta önne meie käeſt. Tulgo ſiis mis tahtes: igga Moiſawannem jättab hea melega omma maad, tö ja makſo wasto, meie kätte, lapſeſt lapſeni, ja meie ellame priskeste, keik Silonima tallopoiad, kui ühhe walla Mehhed, igga Moiſawannemat austädes, nago ellakſime temma al.

Niſugguſed motted ja ſannad likuſid ennamiste iggaühhe Silonima-tallapoia ſüddames ja ſuus, ja keik ootſid tasasſe waimoga mis piddi tullema. Ning, kui aeg kätte weres, et ſe, mis nende ucks Seiſusſeks olli ſeätud, Würsti enneſe nimme allakirjotamisſega ſai kulutud, önnistas iggamees omma Würsti ja omma Moiſawannemat, ja wandus isſeenneſes Jummala nimme jures, igga Üllemale öiguſt tehha kelle al temma eddespiddiſed ellokäimisſed tulleſid ollema. Ja nemmad, needſammad Silonima tallopoiad piddaſid ka ſedda kui Mehhed, ja römustaſid omma Würsti meelt nenda, et ta mitte nende pölwe töſtmiſt ei kahhetſend; — ning ellaſid ſeſt aiaſt nende käskude järrel mis nende ja Moiſawannematte wahhele wastastikko juhhatamiſſeks ollid ſeätud, niſugguſes ühhemeelſes nouus, et keik Silonima Rahwa ellamiſſe wiis parremaks jäi.